

NƯỚC MẮT LƯNG TRÒNG

Duyên Anh

(3)

Một tiếng sau, Hưng mặt thẹn trở về. Mặt nó bê bết máu. Áo quần rách bươm. Nó ôm ngực lão đảo. Rồi khạc ra búng máu tươi và rữ xuống sàn phòng như một cây chuối đổ.

Thằng Chà và chột đứng ngắm tác phẩm của nó. Nó xắn tay áo:

- Ngon không?

Bọn phạm nhân ngậm miệng. Nó quát:

- Đ.m., chúng mày câm, hả?

Nó trở ngón tay đúng chỗ tên đàn em của Hưng mặt thẹn ngồi. Dẫu là dân chì, thằng này cũng run bắn lên.

- Ngon không mày?

- Ngon chi vậy xếp?

- Tao hạ nó ngon không?

- Dạ ngon. Nó làm gì mà xếp tấn nó ác vậy?

Thằng Chà và chột cười khẩy:

- Nó toan đ. má mày đó, con ạ!

Tên đàn em Hưng mặt thẹn giả bộ:

- Ờ nhỉ, nó đáng kiếp quá hé, xếp?

Thằng Chà và chột vẩy tay:

- Lên phòng tao nói chuyện đi, Đ.m. tụi bây định qua mặt tao, hả! Lên phòng tao xem mày qua nổi không?

Tên đàn em Hưng mặt thẹn gượng:

- Xếp muốn kiếm thằng khôn nào giết xếp Ganesh Sang không?

Thằng Chà và chột gật đầu:

- Muốn.

Tên đàn em Hưng mặt thẹn chỉ Nguyễn Đạm:

- Thằng đó, xếp ạ!

Nguyễn Đạm nhắm nghiền mắt lại. Thằng Chà và chột nói:

- Sẽ đến lượt nó. Mày trước, đồ chó đẻ! Tao xem mày lấu cá tới mức nào.

Nó hét:

- Đứng lên!

Tên đàn em Hưng mặt thẹn đứng lên như máy. Thằng Chà và chột hỏi:

- Mày kêu chi?

- Dạ, Lâm xùì.

- Lên phòng tao, Lâm xùì!

Lâm sùi ngoan ngoãn như Hưng mặt thẹn đã ngoan ngoãn. Cửa phòng lại đóng kín. Lần này cửa phòng mở sớm hơn lần trước nửa tiếng. Lâm xùì là kẻ thứ hai trở về. Mặt nó cũng bê bết máu, áo quần rách bươm. Nó ôm ngực lão đảo, rồi khạc ra búng máu tươi và rữ xuống sàn phòng. Lại cũng như lần dẫn Hưng mặt thẹn trở về, thằng Chà và chột hást hàm:

- Ngon không?

Thằng đàn em thứ hai của Hưng mặt thẹn nhanh miệng:

- Thừa xếp ngon lắm ạ!

Thằng Chà và chột quắc mắt:

- Ai hỏi mày, chó đẻ, mày kêu chi?

- Dạ tên em Bảy rồ.

- Lên phòng tao, Bảy rồ.

Bảy rồ ôm mặt khóc rống. Thằng Chà và chột mỉa:

- Đ.m., du đấng Nguyễn Thông nói dài mà hèn vậy.

Bảy rồ nín khe. Nó biết đóng kịch hết nổi, giờ giọng bướng:

- Ông không lên phòng đâu, đồ lai!

Thằng Chà và chột gật gù:

- Ngon đạ, mày ngon dữ đạ, tao khoái những thằng ngon như mày vậy đó, em út. Lên phòng anh rồi anh nhờ em việc này cưng...

Bảy rồ liêu lĩnh:

- Đàng nào chúng mày cũng thịt ông, có giỏi thịt ở đây đi!

Thằng Chà và chột vẫn dụi dằng:

- Ngon dữ đạ, em út. Nào thì tao thịt mày ở đây.

Bảy rồ thủ thế. Nhưng nó cụt hứng ngay vì đã nhìn thấy hai cái nòng súng, đen ngòm chĩa vô. Nó đổi giọng:

- Lên phòng thì lên, bắt quá mày đánh ông như đòn là cùng chứ gì?

- Tao cứng chú mày mà...

- Mày đánh ông chết coi như bỏ, để ông còn thoi thóp, ông không quên mày đâu.

Bảy rồ làm lui bước khỏi phòng. Phòng tạm giữ hồi hộp chờ nó vác cái mặt đẫm máu trở về. Nhưng một giờ, hai giờ, ba giờ sau, Bảy rồ vẫn chưa về. Không khí phòng giam nghẹt thở. Không ai nói ra, nhưng tất cả đều nghi Bảy rồ đã bị thằng Chà và chột "vờn" chết rồi. Nỗi lo sợ làm những thằng còn lại toát mồ hôi. Chúng quen đói song không thể quên khát. Có thùng nước nhỏ bọn Chà và đá tung, ở ngoài sân. Khát khô cổ. Nuốt nước miếng mãi hết cả nước miếng. Hưng mặt thẹn và Lâm xui nằm co quắp. Chúng nó thở dồn. Chỉ một gáo nước dội lên mặt là hai đứa tỉnh ngay. Khôn nỗi nước không có. Trông hai đứa nằm thoi thóp, những thằng du đảng thất ruột lại. Một đứa đề nghị:

- Đập cửa đi!

Những đứa khác hưởng ứng ngay. Chúng nó đập cửa thành thành. Khác hẳn mọi lần, lần này đập chán chê, cánh cửa không nhúc nhích.

- Đ.m. nó trù mình đấy mà...

- Tổ sư bố chúng mày, ông thoát khỏi đây chúng mày biết ông.

- Thù này ông quyết trả.

Bọn du đảng thay phiên nhau chửi bới. Bọn phạm nhân ăn cắp, nghiện hút ngồi bó gối nghe. Thấy đập cửa, chửi bới mãi không ăn cái giải gì, chúng bắt cả phòng hát vang bài suy tôn Ngô tổng thống. Gian nhất điểm cũng bắt chước hát vang. Chiến dịch hát của bọn du đảng có kết quả. Mười phút sau, cánh cửa mở.

Giọng thằng Chà và:

- Bố chúng mày chết hay sao mà la to dữ vậy?

Thằng du đảng:

- Khát quá!

- Khát mặc cha chúng mày.

- Ác thế.

- Ác mà bố chúng mày; chết cha chúng mày đi!

- Cho uống nước mau, xếp ơi!

- Đái ra mà uống.

- Hết mẹ nó nước đái rồi, cho nước uống mới đái được chứ bộ...

Cánh cửa đóng rầm. Lời chửi bới trở vầy, mãnh liệt, tục tĩu hơn cả bao giờ. Một lát, cánh cửa lại mở đủ lọt một ca nước nhỏ. Bọn du đảng giăng vôi. Đứa nào cũng cũng muốn uống trước. Ca nước đổ tung tóe xuống sàn phòng. Thằng chịu khát hết nỗi, nằm sấp gục mặt liếm nước. Rồi chúng nó lại hết. Bây giờ không có kết quả nữa.

Trời đã sang đêm. Bọn du đảng mệt nhoài dựa lưng vào tường ngủ gà ngủ gật. Nguyễn Đạm không nhắm mắt nỗi. Cảnh tượng thê thảm, tàn nhẫn xảy ra từ chập tối lọt hết vào mắt nó để in sâu vào tâm tưởng của nó. Nó đứng lên bước hai ba thước thì rũ xuống. Bụng đói khát. Tinh thần căng thẳng. Nó biết chắc sẽ tới lượt nó lên phòng, hoặc đêm nay hoặc sáng mai.

Hình phạt nhịn uống ghê gớm thật. Nguyễn Đạm sắp sửa gục thì cánh cửa phòng mở. Thằng Chà và chột xuất hiện với thùng nước. Nó mở rộng cửa đứng ngoài. Lúc này bọn du đảng đã hết nhuệ khí đâm ra hèn.

Thằng Chà và chột cười sằng sặc:

- Khát quá hả?

Không có tiếng trả lời. Nó múc nước hắt vào trong. Những đứa được nước hắt trúng mặt, tỉnh ngời. Thằng Chà và chột đắc chí:

- Hết ham du đảng rồi hả?

Nó tiếp tục hắt nước. Một thằng du đảng thều thào:

- Chơi ác vậy, xếp ơi!

Thằng Chà và chột nói:

- À, có thằng mở miệng rồi. Mày muốn uống nước không, chó đẻ?

- Muốn chứ.
- Uống xong tao nhờ một việc nhé!
- Việc gì?
- Việc gì thì việc, ai cho mày hỏi.

Thằng du đãng như vừa được uống ly nước đá lạnh. Nó tỉnh táo lạ thường, như ngọn đèn sắp tắt lóe sáng!

- Hưng mặt thẹo còn sống phây phây, sao xếp không hỏi nó?

Thằng Chà và chột dạng chân ra:

- Nó bướng lắm. Cứ khăng khăng bảo thằng bán nước dừa giết Ganesh Sang. Đ.m. thằng ấy đâu có tương giết người.

- Nó là du đãng Cầu Muối thứ chì mà...

- Đ.m. nó láo đố, nó nhận ầu thì xúc nó chứ tính sao giờ!

Nguyễn Đạm muốn hét lớn. Đòi chó má đến thế là cùng. Công lý ở cái xã hội này như mớ giẻ rách bản thủ.

Chỉ một trận đòn là từ con người lương thiện biến thành đứa bất lương xứng đáng để pháp luật trừ khử.

Nhưng Đạm không thể hét lên được. Môi nó đã rộp và cổ họng khô cứng. Những đứa khác há hốc miệng. Có đứa lè lưỡi cơ hồ con chó bày bán giữa chợ dưới trời nắng gắt. Kể ra, chúng có thể nhịn uống tới sáng mai, trưa mai, chiều mai, nếu không khí của phòng tạm giữ bình thường. Đàng này, vừa trải qua cơn hung bạo của Hưng mặt thẹo thanh toán Ganesh Sang, cơn hãi hùng của những phát súng nổ hạ gục tên bán nước dừa, cơn ghê rợn của những trận đòn thù trút xuống thể xác Hưng mặt thẹo và Lâm xùi, rồi Bầy rồ ra đi không về... Bằng ấy thứ làm chúng nó nóng ran mạch máu, cháy bỏng dạ dày và chúng nó khát muốn phát điên. Thằng Chà và chột thừa hiểu điều đó. Nó cứ tiếp tục hắt nước vào phòng. Bọn du đãng cay lắm. Song sức đã đuối, đành chịu nhục húc đầu xuống sàn liếm nước. Chỉ có mấy ông nghiện là vẫn thần nhiên.

Thằng Chà và chột cao hứng:

- Vui quá hé!

Nó hát hàm mặc cả với thằng du đãng:

- Mày tính lại đi.

- Tính sao?

- Mày giúp tao việc này. Tao biết mày đâu có phải ở phe Hưng mặt thẹo. Mày bênh nó làm gì, Mừng lác?

Thằng du đãng tên Mừng lác suy nghĩ một lát rồi dứt khoát:

- Xong rồi.

Thằng Chà và chột vẫy nó:

- Lên phòng tao!

Mừng lác bước lại gần cửa phòng:

- Khoan đã.

- Gì?

- Xếp có thấy chúng nó đang làm gì không?

- Kệ cha chúng nó. Mày hãy lo lấy thân mày.

- Bộ xếp tưởng nói ngon lành vậy là xong, hả? Xếp thử ngó những con mắt tui nó xem?

Thằng Chà và chột đảo mắt nhìn. Nó chợt thấy tia lửa căm hơn tóe ra từ những con mắt của đám du đãng đang rọi vào người Mừng lác. Nó gật gù:

- Tao biết. Tao bảo vệ mày.

- Không ổn đâu. Xếp cho tôi một ân huệ rồi tôi sẽ cho xếp biết đứa nào giết xếp Ganesh Sang.

Mừng lác ngó Nguyễn Đạm. Khiến Đạm run rẩy.

Thằng Chà và chột hỏi:

- Mày muốn xin gì?

- Trong này có một đứa giết xếp Ganesh Sang thôi. Chẳng lẽ xếp bắt chúng nó chết khát hết à? Xếp cho tôi thùng nước và cái ca, hể tôi không cho thằng nào uống là thằng đó giết xếp Ganesh Sang. Xếp sửa soạn bảo vệ tôi là vừa.

Thằng Chà và chột tin Mừng lác. Nó gật đầu, Mừng lác ra bưng thùng nước. Nó ghé sát tai thằng Chà và nói khẽ:

- Tôi cũng cho nó uống nhưng tôi sờ đầu nó, xếp nhờ giùm.

- Mày "điệu" lắm đó.

Mừng lác đã bưng thùng nước vào phòng. Đầu tiên nó múc cho Đạm uống. Đạm uống cạn ca nước, ngước mắt nhìn Mừng lác. Thằng du đãng cũng nhìn lại nó. Hai đứa không nói gì song mắt chúng nó đã nói với nhau

nhiều, rất nhiều. Mừng lác cho mấy chục đũa uống. Nó chưa có ba thằng. Đó là Hưng mặt thẹo, Lâm sùi và Hội lùn. Hội lùn là đàn em của nó - Hất nước vào mặt Hưng mặt thẹo và Lâm sùi và đỡ cổ hai thằng này dậy cho chúng nó uống xong xuôi, Mừng lác mới bước tới chỗ Hội lùn. Thằng Chà và chột chác mần con nhà Hội lùn là thủ phạm giết Ganesh Sang. Nó đã nghĩ trong óc những lối đòn thủ mới lạ. Nhưng nó chết lặng người. Mừng lác không xoa tay lên đầu Hội lùn bất thành linh, nó liệng cái thùng ra cửa, chửi thề:

- Đ.m. mày, còn khuya ông mới nói.

Thằng Chà và chột hoảng quá, đóng sầm cửa lại. Bọn du đang cười ha hả. Bây giờ chúng tỉnh táo vô cùng. Hưng mặt thẹo đã ngồi dậy. Nó ngơ ngác.

- Cái gì đó?

Không ai kịp trả lời nó. Tiếng Mừng lác oang oang:

- Trên đời tao, tao ghét kẻ thù năm phần nhưng tao ghét những thằng chỉ điểm mười phần. Đ.m., ông là du đang chứ không là chỉ điểm, hiểu chưa?

Hưng mặt thẹo gắng gượng đứng lên, bước tới gần Mừng lác, thều thào:

- "Chơi" thế mới "điều".

Nó chìa tay bắt tay Mừng lác. Nhưng Mừng lác, thay vì bắt tay nó, đã nhỏ bãi nước miếng vào giữa lòng bàn tay nó. Hưng mặt thẹo sượng đờng. Mừng lác chửi Hưng mặt thẹo:

- Đ.m., mày, ông tởm mày lắm.

Hưng mặt thẹo ngớ ngẩn chưa biết tính sao với "ân nhân" của nó, Mừng lác đã tránh xa nó:

- Có gan giết người có gan chịu tội. Đồ thừa cho thằng khác đâu phải dân chì. Ông ghét bọn chỉ điểm, hiểu chưa?

Mừng lác trút sự tức giận:

- Ông ngó ngơ việc mày làm, mày tưởng mày là vua phòng, hả? Biết Mừng lác không?

Hưng mặt thẹo gật đầu rất ngoan ngoãn:

- Biết.

- Biết tiếng hay biết người.

- Biết tiếng.

- Thế thì về chỗ mày đi!

Hưng mặt thẹo lúi lúi về chỗ mình. Mừng lác bĩu môi:

- Tao cũng biết tiếng mày, mày chuyên cướp giật đâm người, vu oan và hèn như chó. Tao đã có ý định hạ mày. Hiếm vì chưa biết mặt mày. Bây giờ tao hạ mày như tao giết con rệp. Tao không hạ thế đâu. Hạ mày hèn như mày hạ thiên hạ, mất tiếng giang hồ của tao.

Nó dần giọng:

- Ông đã ngó ngơ mày để xem mày múa trò gì. Mày bắt nạt thằng bán nước dừa. Đàn em mày toan trút tội cho thằng kia...

Nó bắt đầu hỏi Đạm:

- Kêu chi?

- Đạm.

- Thằng Đạm đâu phải dân mình. Ông nói để mày hay, hể tụi mày hó hé khai láo thằng Đạm ông cắt gân.

Nó phanh áo ra, giọng nói bốt hần học:

- Một bài học cho các con. Gặp cảnh sát rán mà nhũn như con chi chi, đừng xưng hùng xưng bá giết tụi nó trên đất tụi nó nghe, các con. Giết người chưa thể là dân chì đâu. Biết chịu đòn thù, biết coi mình như cực đối với dân không biết mặt mình là dân chì các con ạ!

Nó vỗ ngực rất kiêu hãnh:

- Như bố mày đây nè, Hưng mặt thẹo!

Hưng mặt thẹo nghe đến đâu thấm thía đến đấy. Lâm sùi ngạc nhiên thấy đàn anh của mình hèn quá. Nó nổi máu:

- Mừng lác!

Giọng kể cả, Mừng lác hỏi:

- Chú mày muốn gì?

Lâm sùi đứng lên:

- Tao lộn ruột vì đôi mắt đèn pha đèn cốt của mày quá!

Hưng mặt thẹo quát:

- Im miệng, Lâm sùi!

Lâm sùi cười khinh bỉ:

- Tao chán mày rồi, mày hèn quá, đâu xứng làm anh tao. Nó mới đánh vỡ miệng mà mày đã co vòi.

Nó hét:

- Đứng dậy Mừng lác!

Mừng lác vẫn ngồi yên bên cạnh Nguyễn Đạm. Nó ngả người, gục đầu vào lưng Đạm. Nguyễn Đạm duỗi chân ra và đỡ đầu Mừng lác đặt lên đùi mình. Lâm sùi toan xông tới. Nhưng Hưng mặt thẹn đã nhào người chụp lấy chân Lâm sùi kéo lại. Nó đề thẳng đàn em, ghé sát tai Lâm sùi:

- Đừng đụng vào nó mà toi mạng.

Lâm sùi vùng vằng, giẫy giụa. Vừa lúc đó, cửa phòng sịch mở. Hai nòng súng đen chĩa vô. Và lần này, cạnh thằng Chà và chốt còn một thằng Chà khác. Hai tên du đang buông nhau ra.

Thằng Chà và chốt đảo mắt tìm Mừng lác, Hưng mặt thẹn nói lớn:

- Xếp ơi!

Thằng Chà và chốt đập nó một cái:

- Mà muốn mở miệng hả?

- Phải.

- Ai giết Ganesh Sang?

Hưng mặt thẹn cười hề hề:

- Xếp ngậy thơ bỏ mẹ đi ấy! Thử ngó coi dân nào chì nhất ở đây?

Thằng Chà và chốt đập nó cái nữa. Hưng mặt thẹn trở giọng:

- BỐ mà đây chứ còn ai. Ông giết thằng Ganesh đấy!

Bốn bàn tay hộ pháp đã bóp mạnh da thịt của Hưng mặt thẹn. Thằng du đang cổ nói câu cuối cùng:

- Ông ghét thợ đánh người, ông là dân chì.

Rồi nó bị lôi ra khỏi phòng. Nó cố ngoái cổ lại nói với Mừng lác:

- Tao là dân chì có phải không, mà?

Nhưng Mừng lác nhắm mắt, đầu gối trên đùi Nguyễn Đạm, coi như không biết chuyện gì. Mãi khi ổ khóa lách cách và tiếng bước chân của bọn người đáng người mất hẳn, Mừng lác mới ngồi nhòm dậy lác đầu một cách chán nản:

- Còn khuya mà mới xứng đáng là dân chì.

Lâm sùi vẫn chưa hết hận Mừng lác, nó khinh khỉnh:

- Chắc mà là dân chì?

Mừng lác lại ngả đầu trên chiếc-gối-đùi Nguyễn-Đạm. Nó thần nhiên:

- Tao cũng chưa phải là dân chì.

- Thế đũa nào là dân chì?

Cả phòng chờ đợi câu trả lời của Mừng lác. Nhất là những thằng du đang chánh cống. Chúng nó chưa hiểu nhiều về Mừng lác. Song hành động vừa rồi của nó đã chứng tỏ nó chỉ hơn Hưng mặt thẹn. Nó đã dám phịa chuyện gạt thằng Chà và chốt để lấy nước cho anh em uống. Hẳn nhiên nó chì rồi. Bọn du đang nghiêng cảm tình về phía Mừng lác. Nó coi hành động của Mừng lác như hành động của một thứ anh hùng. Đũa nào cũng nghĩ, lần sau hoặc ra ngoài, nó sẽ bắt chước lối chơi của Mừng lác. Một thằng tỏ tình:

- Nói đi anh Mừng lác!

Lâm sùi chửi đồng:

- Đ.m., bợ chóng thế.

Mừng lác phớt tỉnh. Nó nghiêng đầu, mắt hướng sang kẻ đối diện đang cố ý ăn thua với nó:

- Mà đã vô Tể bản chưa?

- Chưa.

- Thế thì mà không biết dân chì cũng phải. Tao kể cho mà nghe: Bốn bức tường đầy máu rệp, muỗi như bức tường cái phòng này này, hàng trăm đũa đã viết tên có một thằng. Mà biết thằng nào không?

- Đ. cần biết!

- Mà mới ra lò, đã học làm tàng. Thằng đó là James Dean Hùng.

Một thằng du đang reo to:

- Tôi có nghe tiếng.

Mừng lác chống một tay lên cằm:

- Đó là thằng duy nhất dám giết giám thị Tể Bản là thằng duy nhất tình nguyện vào Tể Bản để cứu anh em nó. Và anh em đã viết tên nó trên bốn bức tường đầy máu rệp, máu muỗi.

Nó dụ giọng:

- Lâm sùi, mà rán vô Tể Bản đi, tụi trổng sẽ kể chuyện James Dean Hùng cho mà nghe. Tao chắc mà sẽ lớn thêm và dè dặt thêm.

Bất tỉnh linh, Mừng lác vụt dậy. Nó nghiêng răng ken két:

- Và bây giờ, tạm giờ vài ngón đòn hèn của mà tao coi!

Lâm sùi bắt đầu ngán Mừng lác. Nó không dám hung hăng như lúc nãy nữa. Nhưng Mừng lác đã dục:

- Nhào vô! Tao chưa nhìn ai bằng nhìn mày...

Lâm sùi đứng lên. Nó chôn chân một chỗ. Mừng lác mời mọc:

- Nhào vô đi chứ?

Lâm sùi toát mồ hôi trán. Nó buông thõng đôi tay nói nhỏ:

- Thôi bỏ qua đi!

Mừng lác nắm chặt hai bàn tay:

- Mày nói dễ nghe quá. Đ.m., mày chỉ giỏi bắt nạt những thằng yếu hơn thôi à? Mày làm đàn em của Hưng mặt thẹo mà dám qua mặt ông.

- Thôi bỏ qua đi...

- Không bỏ qua được.

Bọn du đảng vốn ghét bọn Hưng mặt thẹo, khắp khởi trong lòng, chúng nó chờ Lâm sùi nhào vô.

- Đ.m., mày bảo đôi mắt đèn pha đèn cốt của tao làm mày phát tởm mà. Ông nín, mày làm tới. Cái thứ du đảng bạ ai đánh người ấy lúc nào cũng ngựa chân, ngựa tay như bọn mày, gặp thằng dễ nóng thì mắt gân nghe con, nhào vô!

- Thôi bỏ qua đi Mừng lác...

- Không được.

- Tôi xin anh.

- Tao bảo không được. Mày đâu có phục tao, mày mới sợ tao thôi. Đầu óc mày đang tính kế trả thù mà.

- Tôi đâu dám. Đàn em đâu dám...

Mừng lác nguôi giận. Nó xòe đôi bàn tay ra bước về chỗ Nguyễn Đạm:

- Ông đã qua cái thời ngựa tay đấm bậy như chúng mày rồi; ông đâu có bị bắt về tội du đảng, ông bị bắt về cái quá khứ du đảng của ông. Ông làm ăn đàng hoàng mà tội nó vẫn không tha ông.

Cao hứng, nó cởi khuy áo rồi lột phăng ra:

- Nhìn kỹ đi!

Cả thầy trở mắt nhìn mình mấy Mừng lác. Tuy ánh điện vàng khè, tất cả đều nhận thấy những vết đâm chém sần sùi trên ngực, trên lưng Mừng lác. Biểu diễn thành tích xong, Mừng lác mặc áo lại đàng hoàng rồi kết luận:

- Không chì đâu, chúng mày ạ! Làm du đảng không bị đâm chém vết dao nào, không cần mở miệng chửi thề, không cần kéo nhau cả lũ đi đánh đấm mà vẫn được anh em kính phục mới là dân chì. Tao ngẫm nghĩ cái tài tao nhỏ quá nên tao bỏ nghề từ khuya, sau lần ở Tế Bần ra. Hãy vào Tế Bần đi, rồi được tha mà còn dám làm du đảng mới là dân "chì" hạng nhì. Hiểu chưa?

Mừng lác ngồi xuống. Nó lại ngả đầu lên đùi Nguyễn Đạm. Bọn du đảng nhìn nó, chiêm ngưỡng nó cho tới khi buồn ngủ quá, thiếp đi...